

den gamle Politiker og Redaktionssekretær Reeballe, en lille, hjulbenet, parykbærende Dværg med ét blankt skinnende og ét ligesom ormstukkent Øje og med et langt, gulhvidt Bukkeskæg ned over et snavset Skjortebryst — et yndet Objekt for Karrikaturtegnerne i Byens Vittighedsblade. Med en fortygget Cigarstump i Mundvigen, begge Hænderne skjulte bagpaa under Bukselinningen, drev han i oftest temmelig drukken Tilstand omkring mellem Bordene, slog sig ned snart hist, snart her selv hos ham ganske ubekendte Folk og blandede sig vrøvlagtigt i deres Samtaler, indtil han, naar Ingen længer vilde høre paa ham, satte sig hen ved Buffeten til Lisbeth for her ved en Sodavand at give sig Luft i forbitrede Udfald mod Menneskenes Dumhed og Verdens Utaknemlighed. Ogsaa han vilde nemlig reformere Menneskeheden men i klassisk Aand. Hans Ideal var Sokrates. Hans Standpunkt var den klare, ædruelige Erkendelses. I sine mest omtaagede Øjeblikke yndede han at slaa sig for sit Bryst og kalde sig »den sidste Græker«.

Skønt Per var saa meget yngre end alle disse Folk og egentlig aldrig selv havde gjort nogen Tilnærmelse, blev han efterhaanden inddragen i deres Kreds og halvt Kammerat med flere af dem, dels paa Grund af sine personlige Egenskaber — for sine »maleriske røde Kinders« Skyld, som Fritjof Jensen ved en Lejlighed ytrede — mest dog paa Grund af sit Forhold til Lisbeth, der langt hurtigere, end